

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA
SLOVENSKO MLADINO

Št.
6.

Leto
XI.

VSEBINA:

1. Za morjem. <i>Jos. Vandot.</i> Pesem	121
2. Strugar Pavel Pavlovič. <i>Teodor Storm — Fr. Ločniškar.</i> Povest, (Konec.)	122
3. Babica moja. <i>V. Vošnjak.</i> Pesem s podobo.	127
4. V Ragov log! <i>Bogumil Gorenjko.</i> Pesem	127
5. Legenda o pajku. <i>K. Andrejev.</i>	128
6. Kdo gre z mamó? <i>Fran Žgur.</i> Pesem	128
7. Svetovnoznana Postojnska jama. <i>Andr. Perko.</i> Popis s podobami	129
8. Strto hrepenenje. <i>Makso Smolč.</i> Pesem	136
9. Klepetavi Miček. <i>Mara Gregoričeva.</i> Igrica	137
10. Bahaški modriž. <i>K. Andrejev.</i> Bajka	140
11. Dedkova stava. <i>Bogumil Gorenjko.</i> Pesem	140
12. Pouk in zabava.	

Zastavica v podobah. — Rešitev zastavic v peti številki. — Ali Indijanci res izumirajo? — Največji gozd. — Najvišja gora na jugu ekvatorja. — Kako se nekatere živali množe? — Kotiček gospoda Doropoljskega. 141

Listnica uredništva.

Prejeli smo več daljših povesti in daljšo gledališko igro. Vse porabimo polagoma, ker se moramo vedno ozirati na pretesni prostor. — Gospod Doropoljski tudi ne more iz istega vzroka takoj sproti objavljati vseh odgovorov.

Popravek. V zadnji številki se je v povest „Komu najprvo?“ vrnila napaka. Na strani 107. v 23. vrsti zgoraj mora stati: ...tedaj je mati Lukčevka vedno prav razsodila... (a ne: se je razsrdila...)

Ali ste že pridobili „Zvončku“ novega naročnika?

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stane vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrť leta 1 K 25 h.

Izdajatelj, upravnik in odgovoren urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7.

Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl**, učitelj v Idriji.

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rožnika 1910.

Leto XI.

Za morjem.

Zadnjič se nasmeje solnce
pa zatone za vodó ...
Kam se skrilo pač je solnce?
Kam je radostno zašlo?

Saj ne veste, pa četudi
dni ugibali bi tri!
Barčica le ve samotna,
ki za solncem v noč hiti.

V dalji sivi — tam za morjem
v širni pohiti pristan;
po gorica, po poljanah
kliče jo srebrni dan.

Tam v višinah — sredi zvezdic
solnce naše je doma;
z Vilo — srečo tam kraljuje
na prestolu vrh nebá.

Njima strežejo meglice,
morja hčerke zlatih las,
na zemljó kraljice, kralja
nosí vsaka svoj ukaz.

Tam možički — vsi kraljički —
dolgi so le tri pedi;
vsak srebrno nosí krono,
suknjo zlato — pipipi ...

Na zelenem vsakem griču
sveti tamkaj se gradič,
in s kraljičico — sestrico
poje noč in dan kraljič.

Krasne so kraljične male,
kakor zarja vse krasné:
svíla mehka jim obleka,
a zlato so njih lasje.

Strune vbrane jim igrajo
Palčki gozdnega miru,
po kotičkih vsi sedijo:
dideldi, oj, dideldu ...

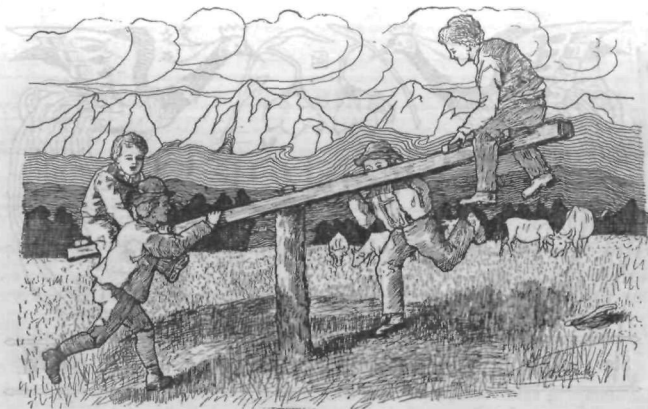
Radost vriska po gradičih,
po deželi vriska vse;
smeje solnce se v višavah,
Vila — sreča smeje se. —

Daleč to je — tam za morjem,
kamor ne dospeš nikdar;
samo barčica tja pride,
drzni z barčico mornar.

Pa ne vrne barčica se,
ne mornar več v rodni kraj —
hm, prelepo je za morjem,
pa bi hodil še nazaj!

Jos. Vandot.

Na vrtiljaku.

TEODOR STORM — FR. LOČNIŠKAR:

Strugar Pavel Pavlovič.

(Konec.)

ez osem dni sem bil že v domačem mestu. Hitro sva s Henrikom vse uredila in pripravila za očeta Jožefa dve sobi. — Štirinajst dni nato — ko so vzcetele ravno prve rože — se oglasi na cesti zvonček. „Mojster, mojster, že prihajajo!“ mi kliče Henrik. A v tem se je že ustavil pred našim vrati voziček z zabojema. Rezika in oče Jožef sta bila tu, oba veselih oči in rdečih lic; s seboj sta imela tudi vso pripravo za igranje; voziček s konjem smo pa kmalu prodali.

Potem smo obhajali čisto natihem poroko; sorodnikov nismo imeli v bližini; svojega nekdanjega sošolca sem pa prosil, naj mi gre za pričo.

Tisto jutro pred poroko položi oče Jožef predme listnico z bankovci in reče: „Po tem pa nisi nič vprašal, Pavel! A tako ubožna tudi nisva z Reziko. Vzem, jaz za sedaj ne rabim!“

To je bil Leskarjev prihranjeni denar, ki mi je prišel čisto prav; s praznimi rokami bi ne bil mogel začeti svoje obrti. Seveda mi je dal s tem Leskar vse svoje imetje in se je na ta način sam izročil svojima otrokoma v varstvo; toda mož ni lenaril; poiskal je zopet nožičke za rezljanje in mi dosti pomagal v delavnici.

Punčke in vso drugo igralno pripravo smo spravili na podstrešje. Ob nedeljah popoldne pa je prinesel mož sedaj eno, sedaj drugo punčko v

svojo sobico, poizkušal, če so še vsi udje zdravi, in popravljaj to in ono. Navadno je stal pri njem stari Henrik s svojo kratko pipico in poslušal dogodbe o punčkah; zakaj skoraj vsaka je imela svojo zgodovino. Tudi za vrvce je oče časih še malo potegnil in s tem pokazal, kako se oseba vede v tem ali onem prizoru; z Reziko sva časih stala pri oknu in ju opazovala; toda stara otroka sta bila tako zamišljena, da sta šele takrat zapazila najino navzočnost, ko sva jima začela glasno ploskati. — Kmalu je dobil oče Jožef še drugo delo; vzel je v oskrbo naš vrt; tam je sadil in žel, ob nedeljah pa hodil lepo opravljen med gredicami, ki je rasla po njih razna zelenjava; snažil je rožne grme in privezoval k palčicam nageljčke in rože.

Tako smo živeli v edinosti in zadovoljnosti; pri svojem rokodelstvu sem imel srečo. O moji poroki so nekaj časa mnogo govorili; vsi so bili edini v tem, da nisem ravnal pametno; ker pa nisem nikomur odgovarjal, je kmalu vse potihnilo.

Ko se je približala zima, je spet privlekel oče Jožef svoje igrače s podstrešja; mislil sem, da dela to le za zabavo in da ne misli zopet na igranje. Tedaj pa stopi nekega dne, ko sem ravno zajtrkoval, predme in mi reče resno: „Dragi zet, ne morem več strpeti, da bi živel tako-le ob tvoji miloščini.“

Nisem vedel, kaj misli; zato ga vprašam, zakaj tako govori. „Saj vendar tudi vi pomagate v delavnici; in za denar, ki ste mi ga dali na dan poroke, morate dobiti tudi nekaj obresti; brez tiste podpore bi si gotovo ne bil tako opomogel.“

Odkimal je z glavo; rekel je, da vse to še ne zadostuje in da je tisti denar prislužil večinoma v našem mestu; sklenil je, da se loti zopet igranja; ker ima vse potrebne stvari in ni pozabil še iger.

Sedaj sem vedel, kaj mu ne da miru; ni mu več zadostoval samo en gledalec, dobri Henrik, moč je hotel zopet nastopiti pred občinstvom.

Izkušal sem ga pregovoriti, a prišel je vselej spet do takega sklepa. Govoril sem o tem z Reziko; slednjič sva se morala res vdati očetovi volji. Najrajši bi bil seveda moč videl, da bi Rezika spet igrala v igrah ženske vloge kot jih je prejšnje čase, ko še ni bila poročena; toda o tem midva nisva hotela nič slišati; to bi se pač ne spodobilo za rokodelskega mojstra in meščana.

K sreči — ali bolje k nesreči — je prebivala takrat v mestu pripravna ženska, ki je že prej služila pri takih igralskih družbah. Ljudje so ji pravili Meta-Pokveka, ker je bila malo grbasta. Ta je bila takoj pripravljena prevzeti ženske vloge, in kmalu je nastalo v očetovih sobicah živahno gibanje.

Pri enem oknu je delal stari Henrik priprave za oder, pri drugem je pa stari igralec s punčkami učil Meto vlogo za vlogo. Večkrat je po izkušnjah zatrjeval, da take deklice ni daleč naokrog in da si še Rezika ni tako hitro zapomnila vlog; samo pela ni Meta posebno lepo; njen glas je bil hripav in nizek, kar ni prav pristojalo lepi Suzani, ki naj bi jo predstavljala v neki igri.

Približal se je dan uprizoritve. Oče je upal, da pojde vse v najlepšem redu; toda igrati ni hotel več na strelišču, ampak kar v dvorani mestne hiše. In ko so v nedeljo popoldne naši meščani prelistovali naš tednik, so brali lahko v njem to-le novico, tiskano z debelimi črkami: „V nedeljo zvečer ob 7. uri priredi v dvorani mestne hiše tukajšnji mehanik Jožef Leskar predstavo s punčkami. Igrala se bo ‚Lepa Suzana‘, igra s petjem v štirih dejanjih.“

Toda v tistem času ni bilo več tako radovedne mladine kot nekdanj; mestna gospoda, ki je časih take igre rada gledala, se je sedaj zanimala za vse kaj drugega. A mogoče, da bi bilo vse prav, če bi ne bilo slaboglasnega Koprivarja.“

Vprašal sem Pavloviča, kdo je ta, ker še nisem nikdar slišal takega imena.

„Vem, da ne,“ reče Pavlovič, „mož je umrl pred več leti v sirotiščnici; takrat pa je bil tak mojster kot jaz; bil je sicer spreten delavec, toda zanikern pri delu in v življenju; kar je podnevi zaslužil, je ponoči zapil in zaigral. Že mojega očeta je sovražil, ne samo, ker je bil oče boljši delavec kot on, ampak že izza mladosti, ker je zaradi nekega prepira z njim moral iti od gospodarja. Od poletja sem pa je izkušal, kako bi začel zopet meni nagajati. V novi tvornici, ki so jo sezidali tisti čas v našem mestu, sem namreč dobil delo svoje vrste samo jaz; to je mojega tovariša tako jezilo, da je vedno podpihoval svoja sinova, ki sta delala pri njem, naj me na kak način jezita in mi nagajata. Tedaj se niti spomnil nisem na te ljudi.“

Približal se je večer. Imel sem doma še nekaj opraviti; pozneje pa sta mi žena in Henrik povedala, kaj se je medtem pripetilo v mestni dvorani.

Prvi sedeži sploh niso bili zasedeni, ostali pa tudi ne dovolj; samo stojišče je bilo natlačeno. — V začetku igre je bilo vse tiho in v redu; stara Meta je govorila svojo vlogo glasno in tudi ni jecljala. — Prišla pa je na vrsto nesrečna pesem! Trudila se je, da bi bil njen glas milejši, pa vse zaman! Hipoma zakliče nekdo na stojišču: „Višje, Meta!“ — Meta hoče res zapeti višje, pa zapoje tako napačno, da se začnejo vsi smejati.

Igra se ustavi, za kulisami pa prosi stari igralec: „Gospoda, prosim, mir!“ Gašperček začne s svojim dolгим nosom mahati na vse strani.

Vnovič se začno poslušalci smejati. „Gašperček naj poje!“ — „Nemško!“ — „Živel Gašperček!“ — „Ne, Gašperčkova hči naj poje!“ — „Molči! Ta ne mara več, ker je postala mojstrova žena!“

Tako se je nadaljevalo nekaj časa. Kar prileti na oder precej debel kamen. Zadel je ravno Gašperčka, ki pade igralcu iz rok.

To je bilo Leskarju dovolj. Vkljub Metkinim prošnjam stopi na oder. — Nekateri začno ploskati, drugi kažejo zijala in ropotajo z nogami. Leskar ni mogel umiriti ljudi, zato zagrne oder.

Medtem je bilo meni doma nekam čudno pri srcu; ne rečem, da bi bil slutil nezgodo, vendar mi je nekaj velevalo, naj grem pogledat za svojci. — Ko že hočem zaviti po stopnicah v dvorano, mi pridrvi naproti množica, ki je kričala: „Živio! Gašperček je mrtev! Komedije je konec!“ — Pred seboj zagledam Koprivarjeve pomočnike, ki v tem hipu

potihnejo in drviyo mimo mene ven. V tem hipu sem spoznal, kdo je povzročil nered.

Ko stopim v dvorano, je bila že prazna. Za odrom je sedel stari Leskar in si zakrival z rokami obraz. Rezika, ki je slonela na njegovih kolenih, počasi vstane, ko zagleda mene. „No, Pavel,“ me vpraša žalostna, „ali imaš še pogum?“

A brala je gotovo v mojih očeh, da ga imam še; zakaj preden sem ji odgovoril, se je že oklenila moje roke. „Drži nas trdno skupaj, Pavel!“ mi zašepeče.

Ko drugo jutro vstanemo, je bilo na naših vratih napisano s kredo „Pavel Igračkar“. Mirno sem izbrisal priimek; a ko sem pozneje videl napisane te besede tudi na javnih prostorih, sem ostro prepovedal take šale. S tem je bilo tudi konec takih šal.

Naš oče Jožef je bil pa od onega večera ves drugačen. Zaman sem mu pripovedoval, da je bila krivica naperjena največ proti meni. Kmalu je brez naše vednosti prodal na dražbi vso pripravo za igranje; ni hotel več gledati svojih prijateljev. — Toda slabo je zadel; ko je posijalo spet pomladansko solnce, so prišle igrače druga za drugo na ulico. Tu je sedela na hišnem pragu sveta Genovefa, tam je zopet jahala črna mačka doktorja Favsta; nekega dne so pa obesili na vrtu blizu strelišča poleg peklenskega vrabca grofa Zmagomira, da bi odganjala ptiče. Našega očeta je to tako bolelo, da se skoro ni upal več iz hiše. Vedel sem, da mu je hudo, ker je vse prodal, in posrečilo se mi je, da sem dobil nekatere stvari spet nazaj; toda nisem ga mogel potolažiti; vse njegovo veselje je bilo uničeno. Navzlic vsemu trudu pa nisem mogel zvedeti, v katerem kotu tiči Gašperček. Brez njega pa je bilo vse drugo mrtvo!

A bližal se je konec tudi druge, znamenitejšje igre. Oče je začutil v prsih bolečine, in približala se mu je smrt. Potrpežljivo je prenašal bolečine in se nam zahvaljeval za vse. Upiral je oči v strop kot bi že videl odprta vrata v večnost in govoril: „Da, da, ljudje me niso marali; morda se mi bo pri angelcih godilo boljše; in, Rezika, tam se morda zopet snideva z materjo.“

Dobri mož je umrl; z Reziko sva ga bridko pogrešala; stari Henrik, ki je šel tudi kmalu za njim, je hodil od takrat žalostno okrog kot bi ga hotel zopet najti.

Rakev smo mu okrasili s cveticami, ki jih je on sam vzgojil na vrtu; vso v venci smo spremili na pokopališče in ga pokopali blizu ozidja. Ko so položili rakev v grob, je stopil naš stari župnik h grobu in nam govoril nekaj besed v toložbo; bil je prijatelj in svetovalec mojih staršev in je tudi naju z Reziko poročil. Na pokopališču je bilo polno ljudi; mislili so morda, da bodo ob pogrebu starega igralca videli še kak zanimiv prizor. — In nekaj posebnega se je res pripetilo; a zapazili smo samo mi, ki smo stali blizu groba. Rezika, ki sem jo moral držati pod pazduho, je ravno krčevito stisnila mojo roko, ko gospod župnik vrže lopatico prsti na rakev. Votlo je zadonelo v grobu. V tistem hipu zapazim, da nekaj leti nad gla-

vami. Mislil sem, da je velik ptič; toda stvar je padala in priletela ravno v grob. Hitro se ozrem — zakaj stal sem na kupu prsti — in zagledam za seboj Koprivarjevega pomočnika, ki se je ravno potuhnil za ozidje in potem zbežal proč. Precej sem uganil, kaj je bilo. Rezika je malo zakričala, duhovnik je pa držal v roki lopatico, ne vedoč, ali bi vrgel še enkrat ali ne. Pogledal sem v grob in videl, kar sem slutil. Na rakvi, pokriti s cveticami in s prstjo, je ležal tudi Gašperček, moj stari znanec. — Dolgi nos se mu je žalostno pobesil na prsi, roka s čudovitim palcem je pa molela navzgor kot bi kazala, da se je začela tam gori druga, lepša igra.

Vse to sem videl v trenutku, zakaj duhovnik je vrgel drugo lopatico prsti na rakev. — Zabobnelo je v grobu, in kmalu je bilo vse zasuto s prstjo.

Odmolili smo očenaš, in ljudstvo se je razšlo. Župnik pa je pristopil k nam, ki smo še vedno stali ob grobu. „To je bila hudobnost,“ reče in nam stisne roke. „Pa pustimo to! V svoji mladosti, kot mi je pokojnik sam pripovedoval, je s težavo izrezljal to umetno figuro, ki mu je naklonila celó srečno zakonsko življenje; vse življenje je s tem rasveseljeval na pošten način ljudi in jim dal marsikateri nauk, ki je bil tudi Bogu všeč in je ljudem lahko kaj koristil; sam sem enkrat gledal njegovo igro, ko sta bila vidva še otroka. — Naj gre mali, časih tudi pametni norček za svojim mojstrom; potolažite se, saj dobri mož počiva po težkem delu, ki ga je izvrševal v življenju.“

Tako je bilo. Tiho in potolaženi smo odšli domov; Gašperčka in dobrega očeta Jožefa pa nismo videli nikdar več.

„Vse to“, reče čez nekaj časa moj stari prijatelj, „je naredilo meni in ženi mnogo žalosti; toda umrla nisva zaradi tega. Kmalu nato sva dobila malega Joška, ki nama je povečal srečo. Na te dogodke me po tolikih letih večkrat spomni Koprivarjev najstarejši sin, ki je vedno na potovanju in živi večinoma ob milodarih, ker se mu ne ljubi delati. Mimo moje hiše ne gre nikdar.“

Prijatelj je umolknil in se zagledal v večerno zarjo, ki se je svetila nad gorami; opazil sem pri vrtnih vratih Pavlovičevo ženo, ki je naju že nekaj časa opazovala in se nama sedaj približala. „Saj sem vedela!“ reče, ko pridemo skupaj. „Kaj pa zopet obravnavata? Pojdita vendar v hišo! Jed je že na mizi, in tvoj stari prijatelj iz šolskih let te že čaka; Jožek in stara mojstrovka sta nama zopet pisala! — Kaj me pa tako gledaš, fant?“

Mojster se začne smehljati. „Nekaj sem mu izdal, mati. Videti hoče, če si res kaj podobna Leskarjevi Reziki!“

„Seveda!“ reče ona in ljubeznivo pogleda moža. „Le prav me oglej, fant, in če ne veruješ svojim očem, vprašaj tega — ta ve dobro!“

Mojster molče prime svojo ženo za roko. Odšli smo v hišo, kjer nas je čakala dobra večerja. Pavlovič in njegova žena sta namreč obhajala ta dan petintridesetletnico svoje poroke.

Res, dobra človeka sta bila to!

Babica moja.

Ej, babica moja,
kaj premišljuješ?
Kaj malemu Vidku
pripoveduješ?
Da je pomlad že,
pisan že breg,
in da je solnce
stajalo sneg?

Vpraša naj sam
nežne cvetice,
svoje pogleda
cvetoče naj lice,
vpraša naj tiho
došle spet ptice! —
Saj mu pove vse
pisano polje,

živo srce
vse mu pove,
vse povedó mu
sinje vodé. —
Naj gre med rože
zelenih trat,
pa mu zakličejo:
Zdaj je pomlad!

V. Vošnják

V Ragov log!

V Ragovem logu že ptičke pojo,
v Ragovem logu že rože cveto —
juhé!

Tjakaj v zeleni log grem tudi jaz,
da se mi zjasni otožni obraz —
juhé!

Vanj je že zdavnaj dospela pomlad,
prišla v zeleni je log vasovat —
juhé!

Tamkaj pomladne bom pesemce pel,
tamkaj bom ukal in vriskal vesel —
juhé!

Bogumil Gorenjko.

K. ANDREJEV:

Legenda o pajku.

a jek je čepel na obrežju in gledal, kako lovi sv. Peter ribe v svojo mrežo, pa si je mislil: „Oh, ko bi imel tudi jaz tako mrežo, to bi bilo veselje! Nalovil bi si toliko rib, da bi mi še preostajalo.“

Sv. Peter, pobožni mož, ki je vedel za skrite pajkove želje, pravi: „Čuj, pajek, semkaj pridi, in dam ti mrežo.“

Pajek hoče k njemu, a ko pride do vode, ne more dalje.

„Ni mi mogoče priti do tebe.“

„No, pa ti vržem mrežo na breg,“ reče sv. Peter in stori to.

„Ojoj, kaj pa naj počnem s tako mrežo,“ vzklikne pajek začudeno, „te mreže si ne upam niti zgeniti, kaj še, da bi ribaril z njo!“

Muha-nagajivka, ki je slišala ta pogovor, reče: „Čuj me, pajek, ti si bebec, zato poslušaj moj modri nasvet! Ker se bojiš vode in ker so ti take mreže pretežke, reci onemu-le možu, ki je proti tebi tako radodaren, naj te nauči plesti take mreže, ki boš z njimi lahko ribaril po zraku.“

S temi besedami se je hotela norčevati muha s pajkom in s svetim Petrom.

„Pa naj bo tako, kakor praviš ti, muha!“ reče Peter, „tvoj nasvet naj se uresniči.“

In tako se je tudi zgodilo.

Od tedaj je znal plesti pajek mreže iz lahke pajčevine, in v prvo, ki jo je spletel, je zašla muha-nagajivka sama, za njo pa so zašle njene isto-vrstne tovarišice.

Kdo gre z mamo?

Izza gore solnce vstane,
cvetke se zbude zaspane,
šepetajo: Dober dan,
solnce zlato, car poljan!

Izgubim se v ravno polje,
pesem pojem zlate volje,
ne bojim se, če bradat
srečal bi me možek — škrat!

In pobratim se s poljano,
vetrič, sin svobode, z mano
čez polje hiti naprej...
Kdo gre z mano, kdo? Povej!

Fran Žgur.

PRILOGA

ZVONČKU

AND. PERKO, jamski tajnik v Postojni:

Svetovnoznana Postojnska jama.¹⁾

rajem, ki jih je mati priroda obdarila s posebno krasoto, smemo po pravici prištevati Postojnsko okolico. Bujno zeleni travniki, tajnostni gozdi, skrivnostna jezera, solnčnosvetli vodopadi, otrpele skale, črnotemne votline z velikanskimi skalnatimi oboki, s krasno se svetlikajočimi kapniki in z divje romantičnimi podzemeljskimi vodotoki privabljajo vsako leto nebroj prijateljev prirode.

Mesto Postojna leži v obširnem naravnem parku, ki ga obdajajo mogočne stene hriba Soviča, v ozadju pa raztrgano hribovje Hrušice. Tega kraja se še ni dotaknila pretirana kultura modernih postajališč za tujce. Domača udobnost, čist, krepilen kraški zrak, izborna leža, ki nudi nešteto prilik za raznovrstne izlete: to po-

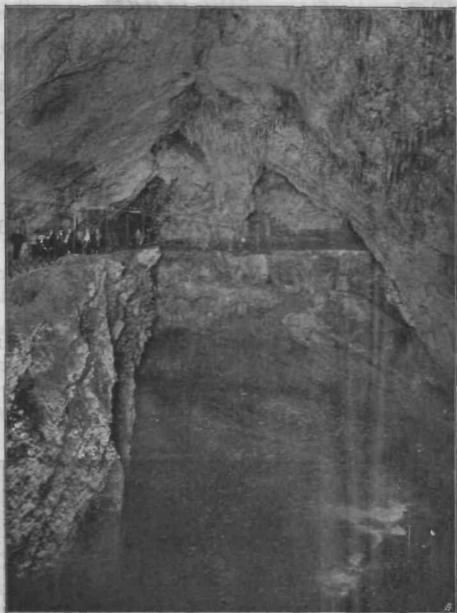
1. Vhod v Postojnsko jamo.

¹⁾ Klišeje slik o Postojnski jami nam je dal g. pisatelj na razpolago, zakar mu izrekamo srčno zahvalo.

Uredništvo.

vzdiguje kraj v eno najpriljubljenejših letovišč. Zbirališče turistov iz vseh krajev sveta pa tvori svetovnoznana Postojnska jama.

Ta jama je podzemeljska struga reke Pivke. Med vtokom pri Postojni in razvalino Malega gradu pri Planini, kjer zagleda Pivka zopet beli dan, teče 8900 m pod zemljo in od te dolgosti je nič manj nego 6200 m — približno dve tretjini — do sedaj raziskane. Do podzemeljske Pivke dospemo

2. Stolna cerkev.

razen skozi Postojnsko in Otoško jama tudi skozi Magdalenin rov ter skozi Črno in Pivko jama. V Malograjski jami pri Planini (Kleinhäuslerhöhle) je bilo mogoče zasledovati Pivko le v dolgosti 2500 m. Raziskovanje Pivke in Črne jame je končal kraški odbor Avstrijskega turistovskega kluba že leta 1885., Magdalenin rov pa je preiskal šele koncem istega desetletja gozdarski pristav Putick, ki ga je tedaj poslala semkaj avstrijska vlada. Znanemu francoskemu speleologu (t. j. jamoslovcu. Op. uredništva) E. A. Martelu se je posrečilo jeseni 1893. leta, ko je bil premagal velike težkoče, dospeti od

Otoške jame 1700 m daleč v smeri teka podzemelske Pivke skozi ozek, suh jamski hodnik do Magdaleninega rova.

Na velikonočni ponedeljek 1. 1905. sem mogel jaz s poročnikoma Mühlhoferjem in Spillerjem tukaj nadaljevati Martelova raziskovanja. Zaradi visoke vode nam po 16 urni ekspediciji ni bilo mogoče prodreti več kakor 60 m dalje v dosedaj neznane votline. Martin in Mühlhofer iz Trsta sta prevozila 24. avgusta istega leta s pomočjo platnenega čolna, ki je bil last jamske komisije v Postojni, a se je med vožnjo potopil, nadaljnih 150 m po votlini. Šele 19. avgusta 1. 1906. je doseglo društvo raziskovalcev podzemelskih jam, po imenu „Hades“, ki sem ga jaz ustanovil, z bičnatim splavom konec teka reke Pivke v Magdaleninem rovu.

Neizmerno truda je stalo, da se je raziskal velik del tajnostnih labirintov podzemelskega Krasa. Vratolomne ekspedicije zahtevajo nedvomno še več neustrašenosti in energije nego najnevarnejše ture po hribih. V resnici zaslužijo pogumni raziskovalci potov skozi večno temo vse naše občudovanje.

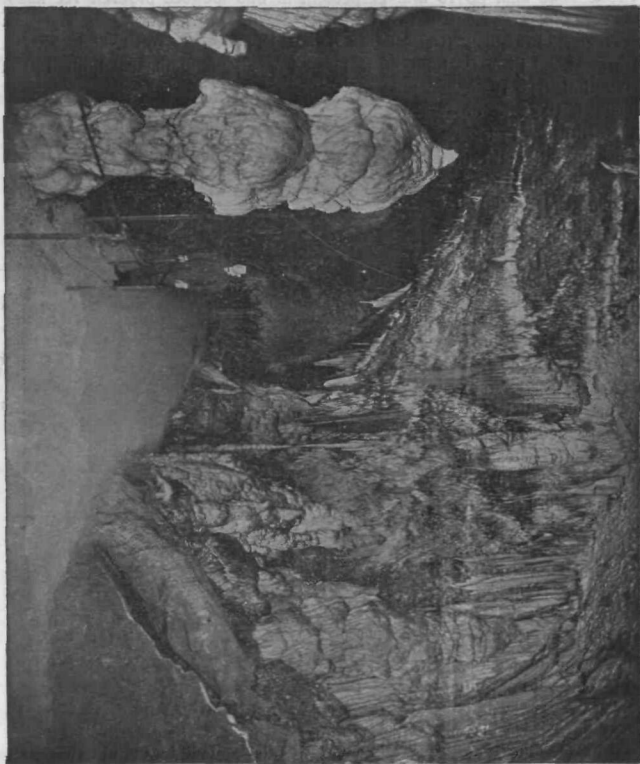
Odkritje Postojnske jame je bilo nevarno in je zahtevalo ogromnih žrtev časa, vztrajnosti in denarja. Danes pa imamo v njej vse udobnosti izvrstno urejenih potov in bajno električno razsvetlavo. S kolodvora v Postojni nas popelje omnibus v nekaj minutah do senčnatga prostora pred vhodom (Gl. pod. 1) v jamo. Preden prekoračimo gotski portal vhoda, pogledimo še navzdol, kjer izginja reka Pivka v tmino, a prispe po približno 7 km zračne daljave šele pri Malograjski jami v Planini zopet na dan.

V jami smo. — Prostor, ki je že izpočetka udoben, vendar ne prevelik, se razširja po višini in širjavi do ogromnosti. Nahajamo se v

3. Iz jame Marije Ane.

Stolni cerkvi (Großer Dom, gl. pod. 2.) Električne obločnice se iskre v tej silni dvorani, a svod je še vedno zavrt v tenčico podzemeljskega mraka. Globoko spodaj šumi zelena Pivka, ki se je vidi le kratek tek. Tu

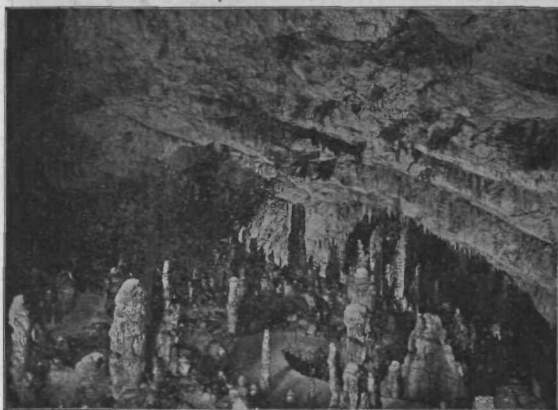

4. Brilliant.

zremo najčudovitejše kamenate tvorbe, ki kažejo, jasno razsvetljene, tajnostne sence. Ko stopamo po 84 stopnicah navzdol proti mostu, ki drži čez Pivko, imamo dovolj časa, da občudujemo vedno nove prizore.

Ko prehodimo še 82 stopnic, dospemo pred vhod v Cesarja Ferdinanda jamo. Tu se začneja 1,6 km dolga železnica, ki drži do Kalva-

rije in prav posebno zanima posetnike. „Ferdinandova jama“ je pravzaprav dolga vrsta večjih in manjših jam z najkrasnejšimi kapniki. Navedemo le prižnico, mesnico, mali vodopad, parobek v železu (spomin na Dunaj), levovo glavo, krstni kamen, sarkofag, gledališko ložo, stol sv. Petra, ječo itd.; to so imena, ki se najbolj prilagajo tem čudežnim oblikam. Ko smo si vse to ogledali, pridemo v največjo votlino v Ferdinandovi jami, na plesišče. Na tem velikanskem prostoru, ki ga razsvetljujejo električne obličnice in brezštevilo sveč, je vsako leto na Binkoštni ponedeljek in 15. avgusta sestanek tisočerih tujcev, ki se združijo ob zvokih vojaške in civilne godbe k pravcati ljudski veselici. Pri plesišču

5. Kalvarija.

se cepi jama na desno in levo v sklenjen lok, kar ima to veliko udobnost, da ni treba hoditi dvakrat po isti poti.

Ko nadaljujemo pot na levo proti „Cesarja Franca Jožefa“ in „Elizabetini jami“, se nam odpre nov zaklad krasot; divni kapniki se biščijo v svetlobeli in v temnordeči barvi. Tisoče in tisoče let je delovala priroda, preden so nastali čudežni stalagmiti, rastoči iz tal, ali pa raz strop viseči stalaktiti, ki tvorijo najčudovitejše oblike. Tu najdemo krasne skupine Male Kalvarije, dež, krokodila, spečo deklico, ledene sveče, izbo iz briljantov, vrbo žalujko i. dr. Dospeli smo do Belvedera, ki se po pravici prišteva najlepšim delom Postojnske jame. — Na mali planoti, odkoder je najčudovitejši razgled, se nahaja piramida iz črnega marmorja s primernim napisom v spomin na poset cesarske dvojice leta 1857.

Ko zapustimo Belvedere, pridemo do Puščavnika, to je do stalagmita, ki sameva na hribčku. Prekoračivši hrib Ljubelj, si ogledamo Marije Ane jamo (Gl. pod. 3) in stojimo pred Briljantom (Gl. pod. 4)

6. Iz Nove jame.

s svetlobelim blestečim stebrom. Pot nas zdaj vodi k novemu znamenitemu delu jame, h Kalvariji. (Gl. pod. 5.) Ta je približno 40 m visok kamenit hrib, pokrit s stotinami stebrov v najčudovitejših oblikah in vseh barvah; podoba otrpnjenega ljudstva, pomikajočega se na Golgato! Ta dvorana je jako obsežna; strop se vzdiguje do 50 m visoko, in vodoravna prostornost

sega do 200 m. Pot navzgor in navzdol po jako zložnih serpentinah nam nudi bajnolep razgled po električno razsvetljenem gladkem kamenju.

Najdragocenejši zaklad Postojnske jame je položen na konec, na levo od Kalvarije, z imenom Nova jama. (Gl. pod. 6.) (Novo jamo nameravajo vkratkem umetno otvoriti ter jo električno razsvetliti. Op. pis.) Glavna smer, ki ji gre proti severu, tvori takorekoč podaljšano glavno jamo. Železna vrata varujejo ta prostor in njegove dragocene kamene pred nepoklicanimi vsiljenci. Jedva smo dospeli pred Novo jamo, že se nam pokažejo pri razsvetljavi s svetilko prve kamenite podobe, ki se nam zde liki strahovi. Pri vsakem koraku v to negotovost se nam prikažejo nove oblike, novi

7. Iz jame nadvojvode Ivana.

prizori. Svetlobeli blesk odseva iz tmine, od tal se vzpenjajo vitki stebri stalagmitov, stene dičijo divni zastori. Od sten visi na tisoče kratkih, temnih zobov, enakih dežju, ki se je izpremenil v kamen. Ako udarimo na stalagmitov steber, slišimo zamolkel, melodičen glas, podoben daljnemu zvonjenju, odmev se izgublja od visokih sten v praznično tišino, dokler popolnoma ne potihne v dolgih hodnikih. Vedno bolj se množijo kapniške oblike, da skoraj zapirajo nadaljnji prehod. Končno smo premagali ta gručasti, bleščeči svet, tla postajajo ravna, in kapniki so redkeji. Naposled nam zapre pot stropova udrtnina; prišli smo do konca 600 m dolge jame. Nerač se loči turist od te jame; prestopiti mora lestvo navzdol, da pride do znojža Kalvarije.

Pot nas vede zopet nazaj. Poslužimo se majhnih železničnih vozov, da se popeljemo počasi proti koncu zanimivega izleta. Spotoma si ogledamo

še angleško cerkev, drevored iz stebrov ter se peljemo pod zvrnjenim stebrom. Zvrnjeni steber leži vodoravno nad potom; njegov premer znaša 4·5 m, nanj pa se je nakapal še drug steber, ki meri 2 m v premeru. Računajo pa, da rabi kapniška zmes 10 let, preden zraste 0·5 mm; iz tega lahko posnamemo, koliko tisoč let je potrebovala priroda, preden je naredilah 4·5 m v premeru. Vozeč se dalje, dospemo do zemljevida, stebrov dvojčkov, dalje do Nadvojvode Ivana jame (Gl. pod. 7.) z najkrasnejšimi kapniki. Kdor si hoče to jamo ogledati, se mora posebe prijaviti. Dalje vidimo turško sabljo, spečega leva i. dr.

Naposled dospemo do najlepšega, najdivnejšega stvarstva, do slovečega Zagrinjala. Neizrečeno lepo visi kakor iz težkega brokata 3 m dolg stalaktit, ki je skozinskoz bel ter ima 10 cm širok rob pomarančaste, svetlordeče in rjave barve. Zagrinjalo zasluži povsem svoje ime. — Odtod si ogledamo še rdeče morje, veliko in malo cipreso in mimo groba naposled dospemo do izhoda.

Postojnska jama je najbogatejša kapniška votlina in je izmed vseh jam na svetu najlažje dostopna. Vseh njenih krasot prav tako ne moremo opisati, kakor je nemogoče opisati lepo planinsko okolico; noben opis ne bo tako učinkoval na čitatelja, kakor učinkuje na opazovalca priroda sama. Kdor še ni nikdar hodil po prostorih večne noči, nikakor ne more poznati onega občutka, ki se v njem druži strah z zadovoljstvom, ko se posetniku odkrivajo tajnosti podzemeljskega sveta. Neizbrisen pa ostane človeku v spominu tudi vtisk, ki ga napravi nanj svetlo solnce, ko se po dolgih, v večni noči prežitih urah povrne zopet na beli dan.

Pa tudi Postojna sama zasluži, da se v nji pomudimo. In iz mesta se nam nudijo izredno hvaležni izleti v zanimivo okolico: v romantične Škocjanske jame pri Rakeku, k Cerkniškemu jezeru, v Predjamo k znanemu gradu v votlini itd.; tudi tu sem naj bi prihajali planinci!

Strto hrepenenje.

*„Daj mi, daj mi, majka zlata,
blagoslov na dolgo pot,
hrepenenje neutrušno
sili v svet me, stran odtod!“*

*Solze, solze, vroče solze
majka je pretakala;
v svet šel sin je — dolge dneve
starka je preplakala.*

*Prišla spet pomlad je cvetna,
zelen bil spet log je, vrt,
a s pomladjo cvetno prišla
je po staro majko smrt.*

*Vračal sin se iz tujine
z bolnim srcem je domov;
prišel je; a majke stare
našel ni — le grob njen nov.*

Makso Smole

MARA GREGORIČEVA:

Klepetavi Miček.

Vesela igrica v enem dejanju.

(Predstavlja se na dvorišču, oziroma na pragu pred hišo.)

OSEBE: Janez, gospodar.

Manica, njegova žena.

Miček, sin.

Jaka, stric.

1. prizor.

Miček, Jaka.

Miček (izrezuje piščalko in prepeva):

O, zdravstvujte, ljubi striček!

Stric (z dežnikom in suknjo na roki):

Ni nikogar li doma,
da sedevaš sam pred vrati?

Miček: Kajpak! V hiši sta oba,
oče moj in moja mati!

Stric: Torej pojdiva le noter!

Miček (mu zabrani):

Ne, premili stric in boter!
Malo še počakajva,
da jedila od kosila,
ki so že pripravljena,
bode mamica poskrila.

Stric: Kaj pa vendar to pomeni?
Brez strahu mi razodeni!

Miček: Hm! Ne vem, če to bi del,
kar je oče mami rekel . . .
Morda bi od jeze klel
ali pa mi — hlačke slekel!

Stric (potegne desetico iz žepa):

Glej jo, Miček, desetico!
Greh ni, praviti resnico!

Miček (veselo):

Stopali ste s klanca k nam
po mostiču nad vodico,
ko je atek moj šel v hram
po pijačo in potico.

Vse je že na mizi stalo,
kar na cesto je dišalo,
ko de oče mamici:
Brzo z mize vse pospravi!
Stric prihaja k nam v gosti;
že koraka po goščavi.
Urno skrij, da njega grlo
ne požre, kar se je scvrlo!

Stric: A tako? Hi, hi! Ha, ha!
Kam pa so obed poskrili!

Miček: Zelje in kos jagnjeta
so v omaro položili.
Gos z ocvirki na solati
je na peč poskrila mati.
Polič vina, celo gnjat
djal je očka na polico!
Štruklji pa — ki jem jih rad —
skriti v skrinji so s potico!

2. prizor.

Prejšnja, Janez.

Janez (pride s škaфом v roki):

Oj, pozdravljen, svak moj mili!
Žal, obed ste zamudili!

Stric (mu seže v dlan):

Dober tek in hvala vam
za postrežbo, dobri Janez,
saj namenjen sem drugam . . .
Na botrino grem za danes!

3. prizor.

Prejšnji, Manica.

Manica (prileti iznenadena, ga objame):

Vendar ne še toli kmali,
ko da bi se ne poznali!

Stric (ji da roko):

Bog te živi, Manica!
Vrnem se, ko boš povžila
zelje in kos jagnjeta,
kar si pravočasno skrila!
Ne prihajaj mi rdeča!

Mirno jej prešičja pleča,
štrukeljčke, potičice,
da ne splesnejo ti v skrinji . . .
Z Janezom pojej slastnó
ob okusnem lanskem vini!

Manica: Slušam, Jaka, te in gledam,
čudim tvojim se besedam,
ki so ostre kakor nož!

(Možu):

Kaj pa ti tak čmerikavo
v zemljo gledaš, mili mož?
Odgovori, dvigni glavo!

Janez: Vse umem, kar Jaka pravi!
Naš fantiček klepetavi
naju je izdal obeh!
Ampak zdaj mu bo zasuta
preko usten, po zobeh
za jezičnost vsaj klofuta!

Manica (sinu): Jaz pa ti pretepem truplo!
Le oziraj se osuplo,
ti nesramni otroček!

(Manica in Janez se zaletita v Mička, ki stoji plašen ob stricu. Stric ga obrani.)

Stric (resnobno): Le počasi, skrbna mati,
in pa ti, predragi svak,
preden začneš kaznovati!
Tej nezgodi kriv ni Miček!
Le vidva sta se ko ptiček
sama ulovila v past!
Če želita, da otroče
zraste vama v radost, čast,
se mu lepih zgledov hoče!
Srce blago, plemenito,
nehinavsko in odkrito
kažita mu vsakokrat!
Ako starši pa učijo
svojo deco sleparijo —
vzklije v nji razbojnik, tat! —

Konec.

K. ANDREJEV:

Bahaški modriž.

ed pšenico na njivi je vzrastel modriž. Poleg njive je držala pot, ki so ob nji cvetele raznovrstne cvetke. Modriž se je prevzetno ozrl vanje in jim rekel: „Čujte, cvetke, jaz sem vzrastel na dobro obdelani njivi, in moji sosedje so neštevilni zlati klasi; tu bom cvetel in bom njihov kralj. — Ve, uboge cvetke, pa cvetete ob cesti med kamenjem in mahom, in vsakdo vas lahko

pohodi.“

Cvetke so molčale in si mislile: „Dosedaj se nam ni zgodilo še nič hudega. Zadovoljne smo, čeprav nismo kraljice kot je modriž, ki si je dal sam to častno ime.“

Na njivo je prišel kmetič plet. Ko ugleda v žitu modriž, ga izpuli iz zemlje.

Cvetke, ki so vzrasle ob cesti, so cvetele dalje in razveseljevale potnike — modriž pa se je posušil v razoru.

Dedkova stava.

„Jutri sveto je Telo;
ali pojdem z vami, dedek,
jutri za procesijo?“
prosil je naš mali Tonček
dedka srebrolasega.

Dedek, srebrolasi starček,
pa so Tončka podražili:
„Sveto jutri je Telo? —
Pa procesije ne bo!
Oj, poglej oblake tam!
Jaz tobaka stavim pipo,
stavim vinčka poln bokal,
da bo jutri padal dež —
in procesije ne bo!“

A prorokovanje dedka
izpolnilo ni se prav nič.
Drugi dan nebo tak jasno
bilo je kot še nikdar,
za procesijo so krasno
Tončka vzeli ded za par.

Pa ko sta prišla domov
od procesije prelepe
Tonček naš in dedek sivi,
rekel Tonček je tako:
„Dajte zdaj tobaka pipo,
dajte vinčka poln bokal;
saj ste včeraž stavili,
da procesije ne bo!“

Dedek pa so se smejali,
pipo si sami našgali,
vinček pili so sami.

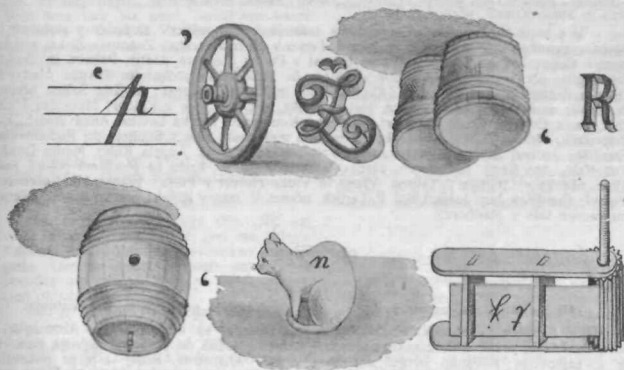
Bogumil Gorenjko.

Zastavica v podobah.

Priobčil Gustav Štupar.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavic v peti številki.

1. Binkošti. — 2. Jabolko ne pade daleč od drevesa.

Oboje so prav rešili: Tončka Schifferrejeva v Ribnici; Radovan Jošt, dijak, Darinka in Marica Jošt, učenki v Celju; Podgoršek Martin, Pinter Jožef, Podpečan Ana, Podgoršek Marija, Stukelj Marica, Škoflek Matilda, Naglič Katarina, Šoster Franja in Alojzija, Lasnik Ana, Oprčkal Apolonija, Bezenšek Dragica, Jošt Terezija, učenci in učenke na Frankolovem; Vida Schweiger, učenka IV. razreda v Črnomlju; Pepca Černe, Mihela Peterman,

Pavla Jakelj, učenke v Kranjski gori; Franček Zacherl, učenec v Ljutomeru; Jože Vidic, učenec v Zasipu pri Bledu; Štipko Štekar, učenec v Ajdovščini; Srečko Germovšek, učenec v Pilštajnu; Gusti Šabec, učenec v Idriji.

Samo drugo so prav rešili: Marica König, Franica Pogorelc, Ana Derenčin, Alojzija Udovič, Ivana Schunko in Marica Globočnik, učenke III. razreda v Planini pri Rakeku; Franc Tomšič, Ivan Tomšič, Karolina Tomšič, Franja Tomšič, Marija Novak, Ivana Delost, Antonija Sedmak, Franja Grdevič, učenca in učenke v Koritnicah; Igor in Zdenka Vidic na Dunaju; Franciška Toplak in Julija Šijanec, učenki pri Sv. Križu pri Ljutomeru; Zofka in Micika Kotnik, učenki pri Sv. Štefanu (Štaj.)

Zastavico v podobah v 5. št. Zvončka so prav rešili: Viktor, Ciril in Vlado Porekar, Anton Plavec, Rudolf Puklavec, učenci, in Angelica Porekar, Kata Sever, učenki na Humu pri Ormožu; Micika Šulek, mladenka na Humu; Viljem Berdajs, učenec na Savi ob j. ž.; Ema Krulej in Magda Kokot, učenki VI. razr. III odd. v Sevnici; Vida Pretnar, gojenka I. razr. dekl. liceja v Ljubljani; Eleonora, Lidija, Palmira in Otokar Straussgill, učenke in učenec v Bovcu; Nada Kolšek, učenka I. liceja v Ljubljani; Branko Hus, učenec IV. razr. v Vipavi; Janko Čop, učenec v Mostah pri Žirovnici; Jela in Nada Pretnar, učenki III. razr., in Marica Pretnar, učenka I. razr. na Bledu; Marija Donža, Angela Slavič, Alojzija Senčar, učenke V. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Vida Zupančič, učenka I. razr. v Ratečah na Gorenjskem; Režika Gselman, učenka pri Sv. Martinu pri Vurbergu; Ludovik Lemič v Ljubljani; Ivan in Stano Košnik, učenca v Gorici; Saša Ličan in Slavka Žnidaršič, učenec in učenka II. razr., in Mirko Žnidaršič, učenec I. razr. v Ilir. Bistrici.

Rebus v 5. št. Zvončka so prav rašili: Viktor, Ciril in Vlado Porekar, Anton Plavec, učenci, in Angelica Porekar, Kata Sever, učenki na Humu pri Ormožu; Eleonora, Lidija, Palmira in Otokar Straussgill, učenke in učenec v Bovcu; Nada Kolšek, učenka I. liceja v Ljubljani; Branko Hus, učenec IV. razr. v Vipavi; Janko Čop, učenec v Mostah pri Žirovnici; Ivan in Stano Košnik, učenca v Gorici.

V 4. in 5. št. Zvončka so pomotoma izostala imena rešilcev zastavice v podobah in besedne uganke: Ema Andreičič in Minka Perko v Novem mestu; Zvonimir Živko, gimnazijec v Celju; Tatjana, Vlasta in Vidka Horvat v Ptuju; Eleonora, Lidija, Palmira in Otokar Straussgill, učenec in učenki v Bovcu; Mara in Vida Stukelj; Ana in Kristina Medved; Dragica Bezenšek; Ana Podpečan; Cecija, Jakob in Marija Žerdoner; Alojzija Šoster, učenke in učenec na Frankolovem; Zdenka, Metod, Halka in Dušan Pirc v Kranju; Miroslava Dinacher, Pavla Gruden, Krista Hočevar, Vekoslava Komljanec, Režika Ladiha, Anka Pavlič, Ela Praprotnik, Režika Zupančič, učenke III. razreda meščanske šole v Smihelu pri Rudolfovem; Franciška Jerinec, Julijana Šijanec, Jozefa Vrabl, Marija Farkaš, Angela Kolar, Marija Donža, Roz. Kosi, Ant. Kegl, Ant. Pečuh, učenke V. razreda pri Sv. Križu na Murskem polju; Saša Stare, učenka v Ljubljani; Tatjana, Vlasta in Vidka Horvat v Ptuju; Branko Hus, učenec v Vipavi; Francišek Jug, Jožek Ulipi, F. Lerbek, učenci V. razr. v Rušah; Slavko Senčar, učenec meščanske šole v Mariboru.

Ali Indijanci res izumirajo?

Major Larrabee, pooblaščenec Združenih severoameriških držav v indijanskih zadevah, je z najnovejšo statistiko ovrgel napačno mnenje, da bo kmalu izginil iz ameriških pragozdov zadnji rdečkožni Indijan. Nasprotno je res. Indijani se vedno množe, dasi pomalem. Leta 1836. so šteli 252.464 Indijanov; 1860. l. 254.300; 1880. l. 256.127; 1900. l. 272.023; a danes jih je 284.000.

Največji gozd.

Največji gozd na svetu se nahaja v srednji Afriki, ki zavzema prostor, dolg 4800 km, širok pa 2000 do 3000 km.

Najvišja gora na jugu ekvatorja.

Dosedaj so mislili, da je Aconcagua v Ameriki južno od ekvatorja najvišja gora, ki meri 7000 metrov. Sedaj se je pa pokazalo, da je neka gora v južni Afriki še višja; meri namreč 7600 metrov. Še višja sta samo Himalaja in Karakorum. Morda pa je kje še višja gora.

Kako se nekatere živali množe?

Metulj izvali na leto okolo 400 jajc, čebela 5000 do 6000 in še več, muha okolo 750.000 jajc. Bolha ima v osmem pokoljenju 44.460.000 potomcev. — To so pač ogromna števila.

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem napisati kratko pismo. Jako rada prebiram Vaš kotiček. Jaz hodim v I. razr. 2. oddel. in sem stara 7 let in pol. Brat Sava bo zdaj 5 let star. Sestrica Nataša je bila v Idriji rojena in je sedaj stara eno leto. Ata mi je pravil, da sta si iskrena prijatelja. Rada bi Vas poznala. Pridite poleti k nam! Pri nas je zima jako dolga, poletje je krasno. Vedno vidim Mangart, Ponco, Mojstrovko in druge gore. Eno uro od nas je Izvir Save-Nadiže. Jako rada hodim z atom na naše gore. Na Višarjah sem bila trikrat. Z naše planine se vidi tri koroška jezera in lepa Ziljska dolina. Poleti se hodim ladjat na prvo Klanško jezero. V šoli se učim rada, samo računstvo me muči. Gospa Zora pravi, da nič ne mislim. Prosim odgovora! Lep pozdrav!

Vida Župančičeva
v Ratečah na Gorenjskem.

Odgovor:

Ljuba Vida!

Kako si prijazna, da me vabiš tja na lepo gorenjsko stran, kjer je zlita vsa krasota slovenske zemlje v neopisno lepo sliko! Hvala ti za povabilo! Če bo mogoče, se ti odzovem, če pa ne bo mogoče, pa tudi ne bo zamere — kaj? — Hm, da nič ne misliš? Potem je seveda težko računati. Pa stori, kar hoče gospa Zora! Videla boš, da Ti pojde potem tudi računstvo izpod rok. Pozdravi očeta!

*

Genjeni gosp. Doropoljski!

Jako sem se veselila novega leta, s katerim sem začela dobivati „Zvonček“. Najrajša pa prebiram Vaš kotiček. Ker Vam tudi moje starosti pišejo, sem se tudi jaz predrznila. Hodim v II. razred. Učenje me veseli.

Moja ljuba mamica Vas pozna in pozdravlja. Kadar boste imeli kaj prostega časa, Vas povabim v naš prijazni trg Sodražico. Okolo naše doline se na holmcih prijazno blišče cerkvice: Nova Štifta — to je lepa in sloveča božja pot, na drugi strani pa Sv. Marka in kapelica na Sedlu. Moja sestra bi Vam tudi rada pisala, pa ne pozna še vseh črk.

Srčno Vas pozdravlja Vaša hvaležna

Stanka Fajdiga, učenka II. razreda v Sodražici

Odgovor:

Ljuba Stanka!

Tudi Ti me vabiš, da se nagledam lepote Tvojega rojstnega kraja. Hvala Ti lepa za prijaznost. A tudi Tebi ne morem obljubiti, ako se mi bo mogoče odzvati Tvojemu ljubemu povabilu. Hvaležen sem ti pa zanje,

ker mi je dokaz, kako dobrega srca so naše vrle slovenske deklice. Le povej svoji sestrici, da naj marljivo vežba svoje mlade prstke, potem se bo pa kaj hitro lahko oglasila v mojem kotičku! Hvala materi za pozdrav!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Komaj pričakamo Vašega preljubega mladinskega lista „Zvončka“, ki ga dobivamo v šoli. Gospod nadučitelj nam da vsako številko prebrati. Jako dober je naš nadučitelj, zares dober. Tudi novo gospodično učiteljico smo dobili sedaj v Rudnik in smo z njo zadovoljni.

Srčno Vas pozdravlja vdani

Janez Martinec.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Poznam Tvojega gospoda nadučitelja in Ti popolnoma pritram, ko mi pišeš, da je dober. Da, Bog daj slovenski mladini samo takih plemenitih in požrtvovalnih učiteljev! Gotovo se gospodična učiteljica razveseli, ko zve, da ste z njo zadovoljni; vesel bi bil tudi jaz, ko bi zvedel, da je ona zadovoljna z vami. Ali je?

*

Častiti g. Doropoljski!

S prvo besedo Vas lepo pozdravljam. Hočem Vam napisati nekaj vrstic, ako bi hoteli deti v svoj kotiček. Čitam jako rada, najljubši mi je pa Vaš „Zvonček“. Stara sem 11 let. V šolo hodim 6. leto. Naša šola ima IV. razrede in eno paralelko. Jaz hodim v IV. razred II. oddel. Ker pa dobivamo v šoli knjige, je med njimi tudi mnogo „Zvončkov“. Učim se rada. Učimo se tudi nemški jezik, ki me najbolj veseli. Poleg nemškega me veseli tudi zemljepis, zgodovina, branje in petje. Imam tudi eno sestro, ki se v šoli tudi pridno uči.

Srčno Vas pozdravlja Vam vdana

Ana Krajčeva,
Dole pri Borovnici.

Odgovor:

Ljuba Ana!

Tudi jaz Te s prvo besedo svojega odgovora lepo pozdravljam, ker me veseli, da si se tudi Ti pridružila mojim sotrudnicam. — Praviš, da Te najbolj veseli nemški jezik. S tem pa gotovo nečeš reči, da bi se ne marala učiti slovenskega jezika. Koristno je, če zna človek več jezikov, saj pravi že pregovor: Kolikor jezikov znaš, toliko mož veljaš! — A pred vsemi drugimi predmeti in jeziki Ti mora biti drag slovenski jezik. To je sladka Tvoja materina govorica, ki jo ljubimo in negujemo vsi iz vsega srca!

Naše upravništvo v Ljubljani, Rimska cesta šte. 7,
ima v zalogi:

„Zvonček“, III. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, IV. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, V. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, VI. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, VII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

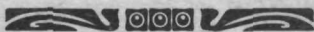
„Zvonček“, VIII. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, IX. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 h.

„Zvonček“, X. letnik, nevezan 5 K, v navadni vezbi 5 K 70 h,
elegantno vezan 6 K 40 v.

„Zvonček“, I. letnik, je pošel. Dobite samo še posamezne šte-
vilke za skupno ceno 3 K.

„Zvonček“, II. letnik, je pošel. Dobite samo še posamezne šte-
vilke za skupno ceno 3 K.

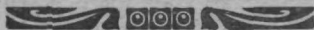

Turki pred Svetim Tilnom.

Zgodovinska povest. - Spisal J. Slapšák.

Cena krasno vezani knjigi 1 K 20 h,
s poštnino 1 K 36 h.

Ta prelepa povest, opremljena z mnogimi izvirnimi slikami, je ravnokar izšla kot II. zvezek „Jan Legove mladinske knjižnice“. Kupujte, čitajte!

IV. BONAČ

v Ljubljani, Šelenburgove ulice

nasproti c. kr. glavni pošti

priporoča svojo veliko zalogo izbornega papirja, pisalnih in risalnih šolskih potrebščin, zvezkov in zapisnikov, priznana izbornih svinčnikov „Družbe sv. Cirila in Metoda“ Hardtmuthovega fabrikata.

Velika knjigoveznica.

Vedno so v zalogi te-le krasne platnice:

Zvonček	à — K 60 h, p. poš. — K 70 h
Ljublj. Zvon	1 . 40 1 . 50 h
Dom in Svet	1 . 40 1 . 60 h
Jurčičevi sp.	— . 60 70 .
Knezova knj.	— . 40 50 .
Wolf-Pleteršnikov slovar	à 2 K — h, po pošti 2 K 20 h

„UČITELJSKA TISKARNA“

V LJUBLJANI □ GRADIŠČE ŠTEV. 4.

Telefon šte. 118.

Poštnohranišnični račun št. 76.307.

»Učiteljska tiskarna« je najmodernejše urejena in izvršuje vsa tiskarniška dela od najpreprostejšega do najmodernejšega. V zalogi ima tudi vse šolske in druge tiskovine.

Enobarvni kakor tudi večbarvni tisk.

Litografija.

Delo točno, solidno in elegantno.

Gg. skladateljem vljudno naznanjamo, da je »Učiteljska tiskarna« preskrbljena z novimi notami, torej izvršuje tudi muzikalije s prav ličnim in razločnim tiskom.

===== Cene zmerne. =====

□ □ Svoji k svojim! □ □

